

Sygn. akt VI Ga 318/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekretarz sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) z ograniczoną odpowiedzialnością” w W.

przeciwko: B. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu V Wydziału Gospodarczego z dnia 16 czerwca 2015 r., sygn. akt V GC 446/14upr

oddala apelację.

Sygn. akt VI Ga 318/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Przemyślu oddalił powództwo (...) w W. wytoczone przeciwko B. G..

Sąd Rejonowy ustalił, że strony (...) w W. i pozwana B. G. zawierały szereg umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pismem z dnia 2.09.2013r. powód wypowiedział pozwaną umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych objętych numerami (...), (...), (...), (...) i wezwał pozwaną do zapłaty zaległości związanych z opłatami – pismem z dnia 23.12.2013r. W dniu 24.01.2014r. pozwana dokonała na rzecz powoda wpłaty łącznie kwoty 1.553 zł, w tym kwoty 1.445,53 zł tytułem należności głównych i kwoty 107,47 zł tytułem odsetek za opóźnienie.

W dniu 8.10.2013r. powód wystawił na rzecz pozwanej notę debetową nr (...) na kwotę 1.451,90 zł z terminem płatności do dnia 22.10.2013r., podając w jej treści, iż dotyczy ona opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy dotyczącej numeru (...). Również w dniu 8.10.2013r. powód wystawił na rzecz pozwanej notę debetową nr (...) na kwotę 880,89 zł, z terminem płatności do dnia 22.10.2013r. podając w jej treści, iż dotyczy ona opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy dotyczącej numeru (...). Ponadto w dniu 8.10.2013r. powód wystawił na rzecz pozwanej notę debetową nr (...) na kwotę 1.451,90 zł, z terminem płatności do dnia 22.10.2013r., podając w jej treści, iż dotyczy opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy dotyczącej numeru (...).

Cytując art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16.08.2004r. Prawo telekomunikacyjne (DZ.U. 2014 , poz. 243 j.t.) oraz art. 483 § 1 kc Sąd Rejonowy uznał , iż w świetle cytowanych przepisów roszczenie powoda jest bezzasadne . Powód dochodził od pozwanej niniejszym pozwem należności wynikających z not debetowych z dnia 8.10.2013r. , dotyczących opłat

specjalnych za przedterminowe rozwiązanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych - o numerze (...) na kwotę 1.451,90 zł, dotyczącej numeru (...), nr (...) na kwotę 880,89 zł dotyczącej numeru (...), nr (...) na kwotę 1.451,90 zł, dotyczącej numeru (...).

Powód twierdził na wstępie, iż podstawą jego roszczenia są art. 481 § 1 kc i art. 482 § 1 kc, dotyczące naliczania odsetek ustawowych za opóźnienia. W odpowiedzi na stanowisko pozwanej podał, że jego roszczenie wynika z art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne i jest roszczeniem w zakresie zwrotu ulgi przyznanej pozwanej w umowach o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Później podniósł, iż jego roszczenie stanowi karę umowną nieprzekraczającą wartości przyznanej ulgi.

W konsekwencji Sąd Rejonowy stwierdził, iż powód nie udowodnił swojego roszczenia co do zasady jak i wysokości zgodnie z art. 6 kc i 232 kpc, w kontekście twierdzeń i zarzutów strony pozwanej. Niewątpliwie roszczenie powoda nie dotyczyło zapłaty odsetek ustawowych za nieterminowe uiszczenie opłat przez pozwaną za świadczone usługi telekomunikacyjne jak na wstępie wskazywał powód, ponadto w tym zakresie pozwana uregulowała na rzecz powoda swoje zobowiązanie.

Zasadnie podnosiła pozwana – zdaniem Sądu Rejonowego – iż powód nie miał podstaw do naliczenia jej kar umownych zgodnie z art. 483 § 1 kc gdyż nie mógł naliczać takich kar za nieterminowe wykonywanie zobowiązania pieniężnego jakim była zapłata przez pozwaną należności za świadczone usługi telekomunikacyjne. Pozwana słusznie również wskazywała, że powód podając, iż domaga się zapłaty ewentualnie przyznanych jej na podstawie umów ulg załączył umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych dotyczących numerów (...). Tymczasem naliczając pozwanej opłaty specjalne za przedterminowe rozwiązanie umowy w notach debetowych z dnia 8.10.2013r. powoływał się na numery (...) - nota debetowa nr (...), nr (...) – nota debetowa nr (...) i nr (...) – nota debetowa nr (...). Powód nie wykazał zatem zgodnie z art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne podstawy do naliczenia pozwanej zwrotu ulg przyznanych jej w ramach poszczególnych umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód i zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w Przemyślu w całości zarzucił:

- rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 kc w związku z art. 232 kpc poprzez uznanie, że powód nie udowodnił zasadności dochodzonego pozwem roszczenia, nie przedłożył bowiem wystarczających dokumentów mających znaczenie dowodowe, z których by wynikało, że pozwana nie wykonała obowiązków wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, podczas gdy powód w niniejszej sprawie złożył umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a także dokumenty księgowe i tym samym udowodnił wysokość i zasadność żądania pozwu,

- naruszenie art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że powodowi nie należy się kwota naliczona tytułem not obciążeniowych.

W szczególności powód zarzucił, że umowy zawarte przez strony przewidywały dla pozwanej (abonenta) ulgi w zakresie miesięcznej opłaty abonamentowej stanowiącej różnicę pomiędzy miesięczną opłatą abonamentową właściwą dla wariantu usługi w umowie na czas nieokreślony, a miesięczną opłatą abonamentową właściwą dla wariantu usługi w ofercie promocyjnej. Ponadto strony ustaliły, że integralną częścią umowy jest Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych P4 spółka z o.o. dla abonentów, Cennik Usług (...) z o.o. oraz Regulamin Promocji. Pozwana składając własnoręczny podpis na umowach oświadczyła, iż otrzymała i akceptuje dokumenty, które stanowią integralną część umów. Warunki wskazanych Regulaminów i Cennika określają wysokość opłat abonamentowych w danym wariantcie usługi, wysokość promocji w danym wariantcie usługi, zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umów, wysokość odszkodowań oraz stanowią, iż w przypadku umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Powołując się na umowy załączone do akt oraz dokumenty księgowe powód podniósł, że dokumenty te stanowią dowód zawarcia przez pozwaną umów z powodem i zobowiązanie do zapłaty za świadczone usługi. Ponadto powód podniósł, że z art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego wprost wynika zakres odpowiedzialności odszkodowawczej abonenta za niewykonanie umowy.

Mając na uwadze powyższe powód wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego,
- 2) zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie.

Pozwana zarzuciła, że strona powodowa nie przedłożyła żadnych dokumentów, które uzasadniałyby naliczanie opłat specjalnych, powołując się wyłącznie na dokumenty finansowe tj. noty debetowe. Zarzuciła również, że noty debetowe dotyczą innych umów niż załączone do pozwu.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację uznał, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie, podzielając tym samym ustalenia dokonane przez Sąd I instancji i uznając zastosowane przez niego przepisy za prawidłowe.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż powód nie wykazał dochodzonego pozwem roszczenia (art. 6 kc).

Powód wywodził swoje roszczenie z art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2014.243 tj.) zgodnie z którym w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

Stosownie do treści art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten reguluje podstawowe reguły dowodowe, tj. pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu” jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu”, od której wyjątki mogą wskazywać niektóre przepisy szczególne. Powód wywodziąc roszczenie z ustawy Prawo telekomunikacyjne winien był wykazać, że łączyły go umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z pozwaną, i że służy mu roszczenie w zakresie zwrotu ulgi przyznanej pozwanej w tych umowach. Powód powyższemu nie sprostał.

Wobec zaprzeczenia roszczeniu powoda przez pozwaną, która zarzuciła, że żadne opłaty powodowi nie służą albowiem pozwana dopuściła się jedynie naruszenia obowiązku terminowego regulowania należności za świadczone usługi – powód w sprawie powinien był wykazać, że pozwana dopuściła się naruszenia umów w postaci ich przedterminowego rozwiązania a także powinien wykazać jaka oferta wiązała strony w zakresie umów dotyczących numerów telefonów, co do których naliczył opłaty specjalne objęte pozwem, tak aby możliwe było ustalenie prawidłowości naliczenia tej opłaty. Wbrew zarzutom powoda podniesionym w apelacji powód nie przedłożył umów łączących strony a dotyczących not objętych pozwem. Do pozwu powód załączył noty: (...)do numeru (...), nr (...)do numeru (...) i nr (...) do numeru

(...), których wartość stanowi przedmiot sporu. Zatem powód powinien był załączyć umowy łączące strony w zakresie dotyczącym powyższych numerów. Natomiast powód załączył do pozwu umowy dotyczące numerów (...) (k. 47), nr (...) (k.48) i nr (...) (k. 63). Nie było więc możliwe, stosownie do art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16.07.2004r. Prawo telekomunikacyjne sprawdzenie prawidłowości ustalenia kwoty zwrotu ulgi z tytułu rozwiązania umowy przed okresem na jaki została zawarta - w każdej bowiem umowie określona jest oferta, z którą związane są ulgi. Sam powód przyznał w odpowiedzi na sprzeciw pozwanej, że warunkiem stosowania art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego jest wyraźne określenie wartości ulgi przyznanej abonentowi w umowie. Niedopuszczalne jest ustalenie wartości ulgi dopiero w przypadku rozwiązania umowy. Umowa musi także jednoznacznie określać minimalny czas jej trwania ze względu na fakt przyznania ulgi. Brak takiego postanowienia uniemożliwia korzystanie z omawianego przepisu przez dostawcę . Roszczenie dostawcy usługi nie może przekroczyć określonej w umowie wartości ulgi przyznanej abonentowi, co oznacza, że wartość ulgi wyznacza maksymalną wysokość roszczenia (k. 85).

Sąd uznał za chybiony zarzut naruszenia art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1-2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr.-wkl. 1999, nr 11-12, poz. 38; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Prok. i Pr.-wkl. 1999, nr 11-12, poz. 35; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99, LEX nr 83805; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99, Prok. i Pr.-wkl. 2000, nr 2, poz. 27; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251).

Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń (tutaj powód), ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, zaś sąd powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Mając na uwadze powyższe, skoro powód nie załączył do akt umów do numerów telefonów, co do których naliczył opłaty specjalne objęte pozwem – nie wykazał roszczenia stosownie do art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne w zw. z art. 6 kc – jak trafnie uznał Sąd Rejonowy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację powoda jako bezzasadną.